

COLOSSENZEN 1:1-14

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Iemand heeft eens gezegd: de christelijke levensstijl heeft een binnen-en een binnenkant, d.w.z. een leven van gebed, van omgang met God -dat is de binnenkant- en een leven van dienstbaarheid en inzet, dat is de buitenkant.

Die twee moet je ook niet tegen elkaar uitspelen.

Eerst iets over de binnenkant.

De eerste 14 verzen van de Kolossenzenbrief is een gebed is bestaande uit dankzegging en voorbede.

Dat wijst op de geestelijke dimensie van de gemeente: we zijn er niet als we een gemeentestructuur hebben, een beleids-en werkplan en alles kunnen laten draaien, want de motor van de kerk is geen goed dirigerende directie met hard werkend personeel met veel efficiency, maar gebed.

Wat mij opvalt in het gebed van de apostel is dat zijn gebedsaandacht buiten het privé-cirkel stijgt.

Hij bidt niet alleen voor de gemeente in Kolosse in Klein-Azië. **Dia 1**

Maar zegt ook dat 'het evangelie overal in de hele wereld vrucht draagt en groeit'.

De blikrichting van het gebed is dus mondiaal en boven-nationaal.

Eigenlijk houdt hij als een goed strateeg zich niet alleen bezig met de zaken waar hij zelf bij betrokken is, maar hij vuurt ook aan daar wij hij zelf niet bij is: kortom, hij is gericht op het geheel en niet alleen het detail, want dan verlies je de strijd.

Het tweede wat opvalt is dat hij eerst dankt voor wat er is.

Dat stemt tot nadenken: hoe vaak vergeet je de dankzegging, of eigenlijk: hoe vaak concentreer je je op dingen die je mist en zaken die mis zijn.

Als je tegen je man of vrouw alleen maar zegt wat je mist, wat er nog niet goed en goed gaat en die ander nooit te horen krijgt waar je blij mee bent, dan word je daar niet vrolijk van.

Als wij nu ook naar God toe nooit eens zouden zeggen waar wij blij mee zijn en alleen zeuren van 'dit is er niet en dat zie ik niet...'

Als de kerkdienst nu alleen maar bestaat uit een Kyriegebed voor de nood van de wereld, of uit een verootmoedigingsgebed met wat er mis is met ons en als bovendien in de voorbeden dan ook nog eens alle zaken opgenoemd die vaak heel zwaar zijn en als de preek ook alleen maar ingaat op wat er mis is, dan ga je met een lastpak de kerk uit ... **Dia 2**

De apostel begint zijn brief -goed Joods- met een dankzegging: In al onze gebeden danken wij God, de Vader van onze Heer Jezus Christus voor u.. 'want we hebben gehoord dat u in J.C. gelooft en alle heiligen liefhebt'.

En even later: Breng dus met vreugde dank aan de Vader.

Is de binnenkant van mijn geloof eenzelfde stijl als die ik bij Paulus aantref?

Om een voorbeeld te noemen: ik zou vanmorgen kunnen bidden voor alle afwezigen en klagen dat ze er niet zijn, of klagen dat er zoveel mensen zijn die zo oppervlakkig zijn en dat het allemaal slechter gaat, maar dan bid ik om wat ik mis.

Maar als ik de apostel goed begrijp moet ik danken dat wij hier zijn en dat we mogen groeien in geloof, dat God iets kan met deze gemeente, met mij en daar gaat dan natuurlijk wel iets van uit.

Nu gaan we naar de buitenkant van het christelijk leven.

De apostel gaat van de dank naar de voorbede in vs. 9: 'daarom bidden wij onophoudelijk voor u'. **Dia 3**

Waar bidt hij dan voor?

En hij schrijft dan: 'wij vragen dat u Gods wil ten volle mag leren kennen... (9)

Gods wil kennen: dat is niet bidden om een hoofd vol kennis en weetjes over God - hoe belangrijk ook dat is-, maar hij bidt om de praktijk: het doen van de wil van God.

En als het gaat om het doen van de wil van God, dan gaat het er ook niet om, dat ik bezig moet zijn met de vraag of ik wel actief ben en veel doe, want dat doen ze op de voetbal en volleybalclub ook, maar met de vraag: leef ik het goede leven voor God?

Het gaat om te leven zoals de Heer dat wil, letterlijk: een leven zoals past tegenover de Heer en Hem welgevallig zijn.

Het gaat in het geloof uiteindelijk om een andere manier van leven, iets dat aan de buitenkant te zien is.

Het moet van binnen naar buiten gaan.

Daarbij is de apostel niet zozeer geïnteresseerd in de vraag of we wel lid zijn van een kerk en elke zondag komen en al die andere formele dingen -dat spreekt vanzelf-, maar of we echt veranderde mensen zijn met andere prioriteiten en keuzes.

Iemand schreef dat mensen dat onze samenleving schreeuwt om levende voorbeelden, mensen die voor iets hogers en heilzaams gaan.

Zoals je van een onderwijzer(es) kunt zeggen: die heeft 'hart' voor de kinderen, zo zouden er ook mensen moeten zijn waarvan je kunt zeggen: die hebben hart voor God en mensen.

De grootste werfkracht van het evangelie is niet de moraal, d.i. hoe wij de anderen vertellen hoe het moet, maar het is het levende voorbeeld, van een mens, die in praktijk brengt wat we geloven.

Een mens die reddend leeft.

'Wie een leven redt, redt de hele wereld', luidt een Joodse spreuk.

Levende voorbeelden: het valt mij op, dat als je het woord kerk laat vallen dat dat niet altijd positieve reacties oproept bij buitenstaanders, maar 'het leger des heils, moeder Teresa, Martin Luther King, mensen die ergens voor staan of stonden ergens voor gingen, of gaan, die fascineren nog steeds.

En dan gaat het niet om grote namen, maar ik denk ook aan die zwarte migrant in Frankrijk die via balkons een flat opklom om een kind te redden.

En als hij dan verbouwereerd bij de premier van Frankrijk zit vanwege zijn nobele daad dan zegt hij alleen maar dat hij dat moest doen en hij daarvoor de kracht van God kreeg.

Zulke mensen: daar gaat iets van uit!

Een vraag aan mij: ben ik bereid om een levensstijl te hebben die God plezier doet.

De apostel zegt: daar heb je wijsheid voor nodig.

Wijsheid om met je geld, je opleiding, je gaven en talenten, je vrije tijd, je lastige collega, met waar het in de kerk om draait, om te gaan.

Waar leg ik de grenzen, wat doe ik wel en wat doe ik niet?

Anders leven, dat heeft te maken met mijn tong, de roddel, hoe praat ik over een ander, over God, over Jezus?

Het heeft te maken met mijn ogen: waar kijk ik naar en hoe kijk ik naar anderen?

Het heeft te maken met mijn handen, mijn voeten...

Eigenlijk gaat het erom dat mijn geloof meer mijn persoonlijkheid gaat vormen, meer en meer een Christus-karakter gaat krijgen.

De apostel schrijft, dat God ons, de gemeente, gered heeft uit de macht van de duisternis en ons heeft overgebracht naar het rijk van zijn geliefde zoon die ons de verlossing heeft gebracht: de vergeving van zonden.

Hij spreekt daar over wat wij vandaag een transfer noemen - een term uit de sport en bedrijfs wereld - en hij zegt: je bent bij een andere club onder leiding van een andere Heer, Jezus.

En de spelregel daar is vergeving.

Christelijk geloof bestaat daarom niet uit veel dingen moeten en niet mogen, maar uit dankbaarheid in blijdschap.

Dus uit veel dingen graag willen leren, en groeien.

Christelijk geloof heeft een binnen en een buitenkant, een innerlijke en een uiterlijke verschijningsvorm.

Ten eerste: het gebed met de dankzegging niet vergeten, de vreugde om God, die ons leefheeft in Jezus Christus.

Ten tweede: het leven met God gestalte geven en een leven leiden waar God plezier in heeft.

Zullen we de daartoe tekenen van Brood en Wijn in ontvangst nemen?

Dan worden we lichaam en bloedsomloop van Jezus Christus en krijgt ons leven een Christus-karakter.

Wees welkom en word deelgenoot!

AMEN